

ՊԵՏՐՈՍ ԴՈՒՐԿԱՆ

Սև՛, սև՛

Երբեմն հոգիս աստղի մը բոց
Եվ թիթեռնի մուներ թևեր.
Վերջալույսի նրման ամպոց
Երագներ հո՛ր ճակատս վառեր:

Արդ սատույցներ դառն արտասրի
Կը քարանան կուրծիս ներքև,
Եվ բարդք ամպոց սևաթորմի
Կուզեն խեղդել սիրտս ու արև:

Հազիվ քանի մ'օրերն կյանքիս
Ոսկեգօծեց իմ բախտը վատ,
Որո՛նք եղան լոկ օվասիս
Մեղմող կյանքիս դառն անապատ

Մենանայի օրեր ցրվերջ
Երբեմն՝ հովտի ծաղկանց լ՛երկնի
Ձյունափրթիթ ամպերուն մեջ,
Կյանքի մրրուրն ես թափեի:

Ծրծեի սե՛ր, ծրծեի կյա՛նք,
Մինչ վերջալույսն կը հրրահրեր,
«Մնաս բարովի» սա կարմրորակ՝

Տըխտը կըրակ լ'երկնի բոցեր:

Ունեի ես երբեմն առատ
Վարդեր, առատ աստղեր նույնպես,
Ճակատագիրս սև տեսավ շա՛տ,
Բրցուց, քաղեց զ'անոնք սրտես:

Ունեի ես իմ սիրուիին,
Որո թեպես աչքն էին սև,
Սակայն սրգալ չը գիտեին...
Հրեշտակ մ'էր նե, հրեշտակ անթև:

Սև երագ մը օր մը դողդոջ
Մըղեց զ'իս սև՝ փոսի մ'առջին,
Ուր քար կտրած՝ սիրտ ի թընդոջ՝
Դագաղի մ'աչքս հառած էին:

Ավա՛ղ ներա վարդքն ու աստղերն
Լուռ պիտի տար կուլ այն սև փոս,
Ցուրտ համբույր մը առի ճակտեն,
Ներա վերջին ձոնն էր ափսո՛ս:

Եվ լըսեցի յայնժամ՝ թի թի
Սև սև հողեր կոշտ թնդեցին
Տըխտը քողքին վըրա փայտի...
Դըժոխք մ'անեծք այն սև՝ օրին:

Այն ցուրտ հողերն յիմ դատարկ սիրտ
Լըցուցին, փոսն գոցելնուն հետ՝
Եվ այս աշխարհն ալ անժրպիտ
Գոցեցին իմ առջև հավե՛տ...: